

Interview Theater in de Stad

‘We tonen onze lelijkheid graag aan elkaar’: actrices Clara Cleymans en Evelien Bosmans

Clara Cleymans en Evelien Bosmans spelen ‘MEUG’ op locatie in Antwerpen. (c) Anne-Marie Brandstötter

Tijdens het nieuwe festival Theater in de Stad (TIS) spelen Clara Cleymans en Evelien Bosmans in een intieme publiekssetting die uitkijkt op de Antwerpse skyline. ‘Tijdens locatietheater gebeurt er altijd iets. Een duif die op je hoofd kakt, of zo.’

DM.

Live

Bewaren

Krant

Delen

Net binnen

Luister

Rubrieken

[Bewaren](#)[Delen](#)

MEUG, zo heet jullie stuk dat volgende week in première gaat. Al hebben jullie het zelf liever over een ongedwongen try-out. Waarom?

Clara Cleymans: “Met ons theatergezelschap SKaGeN maken we doorgaans gulzig gebruik van technologische snufjes die veel aandacht opzuigen tijdens het repetitieproces, maar deze keer besloten we het helemaal anders aan te pakken, met een minimaal voorbereidingsproces. Geen spectaculaire beelden en lichteffecten, maar ook amper repetitietijd. We hebben een paar dagen gerepeteerd en volgende week gaan we gewoon lekker spelen en uittesten in een veilige omgeving. Beetje rock-'n-roll.”

Advertentie

Maak ons uw voorkeursbron

Stel ons in als voorkeursbron in Google, zodat onze artikelen daar vaker verschijnen.

Maak ons uw Google-favoriet

Mis nooit meer het laatste nieuws

Krijg een melding bij belangrijk nieuws over TV & cultuur.

Evelien Bosmans: “Er was geen tijd noch budget om zes weken te repeteren. We gaan het podium op met een tekst die laveert tussen hilariteit en ontroering en op het moment zelf zal

DM.

Live

Krant

Net binnen

Luister

Rubrieken

moet en eigenzinnig.

mooi en eigenzinnig.”

Een aanpak die veel overgave vraagt?

Bosmans: “Er plakt een grote ‘ja’ op ons voorhoofd. *(lacht)* We voeren de tekst uit zoals Mathijs (*F. Scheepers, red.*) die heeft geschreven. Onderweg zien we wel hoe we ons die tekst eigen maken. Een methode die alleen maar kans van slagen heeft omdat we elkaar goed kennen en dus ook makkelijk op elkaar kunnen inspelen.”

Cleymans: “Normaal gezien werken we als collectief en gaan we lang met elkaar in discussie, maar deze keer neemt enkel Mathijs de regie op zich. Niemand trekt een rode kaart.”

Geen advertentie geladen

Zorgen die schaarse repetitiemomenten niet voor onzekerheid?

Cleymans: “Hm, nee, denk ik niet. Ik repeteer sowieso niet graag. Niet omdat ik dat geen leerrijk proces vind, integendeel, maar omdat mijn hoofd ontploft als ik wekenlang aan zes meningen word blootgesteld en ik moet strijden om elke komma in de tekst.

“Het wordt wel spannend om op het moment zelf de set te ontdekken: waar leg ik mijn props, waar sta ik? Voorlopig blijft dat een memorisatiespel in ons hoofd.”

Bosmans: “Repeteren is wroeten en onderzoeken. Het is dingen uitproberen die niet werken, waardoor je onverwachte zijweggetjes vindt. Dat is een leuk proces, maar het voelt ook fris om de ongecompliceerde ‘speelboer’ te zijn: u vraagt, wij voeren

het nooit de standaard worden om dat doorwroetend experiment alleen in afgeslankte versie te beleven.”

Advertentie

Cleymans (*knikt*): “Het is een proef, geen nieuwe maatstaf. Thuis aan je tafeltje repeteren in plaats van samen te zweten op het podium is trouwens een vrij eenzame bedoening.” (*lacht*)

Het stuk gaat over ene Duchattelette, een succesvolle maar cultureel oningewijde staalfabrikant in een duf huwelijk. Wat maakt die man zoal mee?

Bosmans: “Op een avond belandt hij tegen zijn zin in het theater en raakt hij onverwacht opgezogen in een wereld die helemaal anders is dan de zijne. Op het podium ziet hij mevrouw Dumas schitteren: een extravagante actrice, gespeeld door mij, die zijn bewondering en nieuwsgierigheid voedt. Zo botsen twee werelden die zelden samenkomen.”

Die clash staat centraal?

Advertentie

Bosmans (*knikt*): “Zo speelt er op de radio een operastuk dat de staalfabrikant meteen herkent. De entourage van mevrouw Dumas verbaast zich over zijn kennis, aangezien hij weinig culturele achtergrond heeft. Uiteindelijk moet hij toegeven dat hij dat stukje slechts kent uit een reclamefilm.

DM.

Live

Krant

Net binnen

Luister

Rubrieken

schamte en arrogantie een plaats krijgen wanneer smaken

schaamte en arrogantie een plaats krijgen wanneer smaken botsen en soms, voorzichtig, versmelten. Ieder zijn euh, *meug*.”

Cleymans: “Er zit ook een interessante metalaag in. Zo spelen we op scène een stukje theater van de hoog aangeschreven Russische schrijver Tsjechov, een nuance die mogelijk vooral mensen uit de toneelsector zelf zullen herkennen. Op die manier is het stuk op verschillende niveaus een observatie van smaak, cultuur en de vooroordelen die ermee samenhangen.

“Want ook in onze sector wordt er soms neergekeken op mensen die een ietwat ander profiel hebben en bijvoorbeeld commercieel theater maken, of kindertheater. We geven niet graag toe dat intolerantie bestaat, maar ze is er wel nog steeds.”

(V.l.n.r.) Dagmar Dierick, Tristan Feyten, Clara Cleymans, Mathijs F Scheepers, Korneel Hamers en Evelien Bosmans. (c) Anne-Marie Brandstötter

Hoe hard leven die vooroordelen bij jullie?

Cleymans: “Ik heb eerder een minderwaardigheidscomplex over mezelf dan een oordeel over een ander. *(lacht)* Ik stond de voorbije dagen op Theater aan Zee in Oostende en dan heb ik toch nog altijd het gevoel dat mensen mij beoordelen omdat ik geen klassieke toneelopleiding heb gevolgd en dus niet helemaal pas in het ‘perfecte plaatje’.

“Mijn mama deed jeugdtheater, maar ik ben ook opgegroeid met een vader en een broer die in Studio 100 zaten. Misschien heb ik daardoor al heel mijn leven het gevoel dat ik tussen twee stoelen val. Alleszins, het maakt dat ik niet gauw een oordeel heb.”

Bosmans: “Ik vermoed dat acteurs vroeger vaker in hokjes werden gepropt dan vandaag. We voelen allemaal dat het moeilijker wordt om een continue stroom aan werk binnen te krijgen, dus zijn we met zijn allen genoodzaakt om onze blik te verruimen. Er hangt bijvoorbeeld geen oordeel meer rond theateracteurs die reclamespotjes inblikken.”

**In het stuk komen universele vragen naar voren, zoals: ‘In hoeverre zijn we bereid om de ander echt te begrijpen?’
Pertinente vraag, aangezien openstaan voor een ander steeds moeilijker lijkt te worden in een gepolariseerde samenleving.**

Cleymans: “En anderzijds is identiteit toch ook maar iets dat per toeval gevormd wordt, niet? Ik heb het gevoel dat zoveel van wie je bent afhangt van toevalligheden: wie je vrienden worden als je pubert, of er een leerkracht is die je inspireert... Identiteit lijkt me iets ambivalents. Ik had evengoed iemand anders kunnen zijn, en net daarom vind ik het zo heerlijk om mensen te leren kennen die helemaal anders zijn dan ik. Meer zelfs, ik ga daar precies naar op zoek. In één bubbel blijven zitten vind ik lastig.

“Ik heb ooit een personage gespeeld dat puntige gelnagels had. Ik

mijn handen anders begonnen te bewegen en ik het plots snapte: die ander was niet zo anders en het schisma was dan toch niet zo groot. Vaak is het bruggetje naar de ander kleiner dan je denkt.”

Bosmans: “Als acteur verdiepen we ons sowieso graag in andere mensen en in andere meningen. Liefst van al vertoeven we in werelden die niet aansluiten bij de onze. Momenteel ben ik bezig met in lijken te snijden, ik speel een wetsdokter. Ik denk dat ik er een fascinatie voor het morbide aan overhoud.” *(lacht)*

‘Clara en ik luisteren zonder oordeel naar elkaars diepste, donkerste geheime kamers’

EVELIEN BOSMANS
ACTRICE

En in hoeverre begrijpen jullie elkaar?

Cleymans: “Oh, wij zijn goede vriendinnetjes. *(lacht)* Vaak bouw je tijdens een productie een gevoel van vriendschap op met andere acteurs, maar verwatert die band nadien toch weer. Evelien is een van de weinige volwaardige vriendschappen die ik aan theaterwerk heb overgehouden.”

Bosmans: “We luisteren zonder oordeel naar elkaars diepste, donkerste geheime kamers.”

Cleymans: “We tonen onze lelijkheid graag aan elkaar. En daarna moeten we hard lachen en drinken we witte wijn.” *(lacht)*

SKaGeN speelt MEUG volgende week zes keer op Theater in de Stad. Net als bij Theater aan Zee is het de bedoeling om speelplekken in de publieke ruimte te verweven?

Cleymans: “Vroeger had je twee uitersten: commercieel theater met groots uitgewerkte decors en een omvangrijke cast maar weinig durf en experiment versus gesubsidieerd theater voor een

TIS.”

Telkens met als overkoepelende bedoeling: theater zichtbaarder maken?

Bosmans: “Helemaal! TIS is een initiatief van kunstenhuis De Studio en collectief SKaGeN. Tijdelijk verenigen we ons om theater opnieuw voelbaar te maken in de theaterbuurt. Nodig, want er mag echt wel weer wat meer ruimte komen in de binnenstad voor experiment en ontmoeting. Door locatietheater op poten te zetten proberen we theater uit de zalen te halen en voor de mensen hun voeten te werpen.

“We werken trouwens ook samen met Theater aan Zee, door jonge artiesten zoals Indra Hauben, Lennert Van Nuffel en Kato Van Ermen een podiumplaats te geven. Veel te zien volgende week!”

En zoals dat gaat met locatietheater: op een atypische plek?

Cleymans: “Op het dak van de Antwerp Management School op het Mechelseplein, pal in het midden van de stad. De akoestiek is bovendien fantastisch omdat er achteraan een gevel staat, zodat we, bijna zoals in een Grieks amfitheater, vocaal versterkt worden.

“De kracht van locatietheater zit ’m ook in het feit dat het voelt als een happening én dat het lijkt alsof je samen met het publiek aan het creëren bent. Er gebeurt tenslotte áltijd iets: een duif die op je hoofd kakt, een stevige regenbui... In tegenstelling tot de black box (*theater met een eenvoudig podium met zwarte wanden en vlakke vloer, red.*) die altijd een air van serieux heeft, zit je samen met het publiek in hetzelfde onvoorspelbare schuitje. Dat schept een hand!”

Bosmans: “Haha. Eigenlijk is het gewoon zoals vroeger: met theater de straat opgaan. Volgende week gooien we de verf tegen het doek. We zullen samen wel ontdekken of ze blijft plakken.”
(lacht)

Theater in de Stad, van 10/8 tot en met 13/8 in Antwerpen, op verschillende locaties. MEUG gaat op 10/8 in première. destudio.com/nl/project/tis-theater-de-stad.

Lees meer over [TV & Cultuur](#)

LEES OOK

Geselecteerd door de redactie

Actrice Louise Bergez legt haar noodpil klaar: ‘Leg de pil maar gewoon op mijn tong’

Annie Geeraerts over 35 jaar Familie, haar bezoek aan het paleis en 100 woorden: ‘Ik hoef geen standbeeld’

Als Gandalf was hij al een formidabele grijsaard en nu, op zijn 87ste, is acteur Ian McKellen nog altijd onverwoestbaar

Met ‘Alley Cats’ laat Ricky Gervais zich vooral van zijn menselijkst zien

Waarom de beschuldigingen tegen Jared Leto voor Hollywood geen verrassing waren: ‘Iedereen weet het’